

SZEKERNYÉS JÁNOS

A ragyogás ereje

Jecza Péter (1939–2009)

Eredetileg születésnapi tisztelésnek szánták a szervezők – a Budapesti Román Kulturális Intézet és a Budapesti Nemzeti Színház – Jecza Péter Budapesten megrendezett második egyéni tárlatát, amellyel a Temesvárott élő és alkotó kivételes tehetségű és szorgalmú szobrászművész kívánták köszönteni 70. életéve betöltésének esztendejében. A Ziggurat Galériában felavatott és 2009. szeptember 30-ig nyitva tartó tárlatot emlékkiállításá árnyékolta a kíméletlen végzet: a Temesvári Nyugati Egyetem művészprofesszorát, az MTA külső tagját – akit a Magyar Művészeti Akadémia is soraiba hívott – 2009. március 24-én kiragadta közülünk korunk gyógyíthatatlan betegsége, a rák. A *Ragyogások – in memoriam Jecza Péter* címen bemutatott válogatás 49 bronz- és faszobrot mutat be a szobrászművész több mint 700 alkotást felölelő, fölötté gazdag és többretegű életművéből, amelyet a megnyitón Alföldi Róbert

Jecza Péter

színművész, a Nemzeti Színház igazgatója, Brândușa Armanca, a Budapesti Román Kulturális Intézet igazgatója, dr. Ernyey Gyula, a Moholy Nagy László Művészeti egyetem tanára és Sorina Jecza, a szobrász özvegye méltatott. A Budapesten kiállított opusok hitelesen tanúsítják, hogy Jecza Péter a kortárs magyar szobrászat nem mindennapi talentumú, kimagasló és meghatározó alkotóegyenisége volt, akinek közel fél-évszázados művészi pályája során sikerült a plasztika valamennyi műfajában és vonulatában sokatmondó, mives és értékes életművet megformálnia, létrehozni. A tartalmi és a formai tömörség elkötelezettje volt. Maradandó, időtálló műveket alkotott. A geometriai alakzatok szigorú zártságából eredeti módon, változatos variációkban bontotta ki és ragyogtatta fel – a szó tényleges és átvitt értelmében is – a mozgás és a nyugalom, az összeforrás és taszítás, a férfi és nő, a ke-

ménység és lágyság, az öröm és bánat, a közel és távol, kezdet és vég, a pozitív és negatív dialektikus összetartozásának bonyolult, áttételes vagy könnyebben megfejtethető és értelmezhető vizuális jeleit, viszonyrendszereit. Az ellentétek, a kettősség, a polarizáltság érzékeltetésére, hatásos kidomborítására épülő előadásmód mozgalmasságot kölcsönöz a látszólag nyugalmas, kimért, összefogott alkotásoknak. Az erdélyi és bánági városokban, községekben számos köztéri alkotás – mellszobor és emlékmű – viseli keze nyomát. Hivatott művelője volt az egyházművészetnek is.

Az 1939. október 16-án Sepsiszentgyörgyön született neves szobrászművész Temesváron, a belvárosi, Lippai úti temetőben alussza örök álmát – abban a városban, amelyben alkotói és oktatói pályája kiteljesedett és beért. Műveiben él tovább. ■